

Зәки Нури

“Туган як көе”

Иң матур җире дөнъяның-
Син, минем туган ягым;
Саф җилләрен дүрт елганың
Дулкынын куган ягым!

Татлы булып урманыңда
Жиләкләр пешә синең;
Бормалы су буйларыңда
Тирәкләр үсә синең.

Синең якты таң нурларын
Куанып көтә күңел;
Яуса ләйсән яңгырларың,
Сафланып китә күңел.

Үзем күрдем, үзем беләм:
Кар яуган чагың ямьле;
Зәңгәр күлләр күзе белән
Караган чагың ямьле.

Әйтерсең кып-кызыл болыт-
Миләшең, баланнарың.
Чигүле келәмдәй булып
Жәелә аланнарың.

Хуш исең синең сихәтле,
Шифалы синең һаваң;
Суыңны эчтем нихәтле-
Шул булды минем дәвам.

Дулкыннар үрләде үргә-
Иделне диңгез иттең;
Йолдызлар кабызып жирдә
Төннәрне көндөз иттең.

Казаның үсте, яңарды,
Цехларың якты сиңең;
Дөньяга даны таралды-
Мехларың затлы сиңең.

Ишекләрен вузларыңның
Киң итеп ачты илем.

Егетләрең - кызларыңның
Эшләрен мактый илем.

Кайларга үтсә дә юлым,
Кай якка йөрсәм дә мин;
Кушкан чакта туган илем
Ут - суга керсәм дә мин,

**Сине, туган яккаемны,
Куанып кочар күңел,-
Сандугачлы, аккаенлы
Жирләргә очар күңел.**

